

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr
a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schuller în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Dinasticismul și egala îndreptățire.

(*) „Allgemeine Zeitung“ din München publică o corespondență dela 17 Octomvrie, trimisă din Viena, despre tumulturile și demonstrațiile petrecute în Agram.

Despre Maghiari corespondența-articol zice:

„Ori-cum tot le poate fi binevenit, că aceia, cari au arătat asupra Slavilor de Sud și Românilor ca asupra proptelilor Tronului, au primit prin întâmplările din Agram o desmințire.”

Corespondentul marelui ziar liberal ne introduce așadar, pentru-că lui în convine, într-o afacere la care noi nu am participat. Curiositatea aceasta o se o simț a ușurință fiecare cetitor al marelui și răspânditului ziar din capitala Bavariei. Și — din contră mai mare serviciu, decât a crezut și a voit poate să ne facă, ni-l face când spune lumii că există — de sigur numai în Viena, căci acolo siguranța Tronului își are păzitorii ei — aceia, cari arată asupra Românilor și Slavilor de Sud ca asupra unor preafideli supuși, pe care Tronul poate conta ori-când.

„Aceia” nu credem că pot avea impresia, ca-și-cum demonstrațiile din Agram nu ar fi expresiunea realității tradiționale, pentru-că, istoria a dovedit-o deja: ura nemărginită față de tendințele de supremație maghiară încap foarte bine alături și cu jertfă pentru Tron. Ce s'a făcut cu steagul maghiar la statua lui Ielacici este și trebuie despărțit de iubirea pentru Monarch. S'a ars și steagul Casei Lui? Din contră, el a fost demonstrativ expus în Agram! Monarchul însuși a despărțit aceste două lucruri foarte deosebite și recunoscând entuziasmul pentru Sine, a condamnat numai agresiunea asupra unui neam tot Lui supus. Chiar și agresiunea este însă contestată de Croații, cari susțin că ei au simbolizat tendința, aspirațiunea de independență, fără amestecul de azi, legal în parte, abuziv alteori. Nu sunt și Unguri bogăți de astăzi de tendințe și susțin totuși că nu au monopolizat fidelitatea tradițională?!

Nu, Croații nu sunt nevrednici de arătarea supărilor lor, ca și asupra noastră, ca proptele ale Tronului!

Gustul, de a ne strica din acest incident și nouă ceva, îl are și „Pester Lloyd”, care ne aduce tot atât de firește în legătură cu demonstrațiile din

Agram, cum ne-a adus și ziarul din München. S'a insultat un steag sârbesc: ce vor Sârbii? Pot voi alătura cu Croații ori nu? Ori și cu „naționalitățile”? În această ordine de chestiuni „Pester Lloyd” ajunge să vorbească și de noi:

„Sârbii ungari nu trebuie să se teamă de completa lor ruinare printr-o unire a lor cu Croația? Și ce să zicem despre cea mai nouă direcțiune a radicalilor, cari, în ciuda acestei frățești desbinări în propriul castru al celor de o rasă, tot mai fac propagandă pentru idea chimerică a „alianței tuturor naționalităților”? Stările interne ale Croației nu sânt o urgență admonițiune, că comunitatea originii de rasă nu-i în stare să împedice luptele aspre și antipatiile pătimase? Nu trebuie (!) să văză d-lor, că între Români, Sârbi și Slovaci, îndată-ce ar ajunge la putere, ar cădea unul față de celalalt în cea mai crasă intoleranță și că — o înțelegere politică durabilă nu ar fi cu putință?”

Prin urmare — zice „Pester Lloyd” fără a o spune — decât să ajungă voi la putere și să vă sfășiați apoi între voi, după-cum s'a profetizat la Agram, mai bine lăsați-vă să vă sfășiem noi, fiind noi una și voi neuniți!

Copilăria acestei argumentări ne dispensează de a o lua în serios. Serioasă este pentru noi împregiurarea, că în vreme-ce un corespondent liberal trage la îndoială fidelitatea noastră pentru Tron, un ziar liberal trage la îndoială posibilitatea de a da cărna Ungariei și pe mâna naționalităților; amândouă zările pun pentru acest cas în perspectivă: revolta și anarhia.

Este de sigur adevărat, că Maghiarii știu să lupte pentru ideile lor. Dacă ei produc motive menite să facă la Viena impresiune mare, motivele acelea sânt de sigur vrednice de o deplină luare aminte. Ele nu stau de regulă în nici un logic nex cu stările actuale, la ele nu poți ajunge decât admitând premise false, ele sânt clădiri arbitrare de idei gândite... cu stomacul rasei domnitoare; dar ele arată de sigur, de ce trebuie să ne ferim: *hic niger est, hunc, tu Romane, caveto!*

Ori ce ar scrie un corespondent liberal ori un ziar liberal maghiar: Au drept cei-ce arată asupra Croaților și Românilor ca asupra unor tari proptele ale Tronului și drept au și cei-ce susțin, că o Ungarie, în care „alianța naționalităților” ar obține influența ce i-se cuvine, ar deveni și ea o Ungarie fidelă Tronului — ce azi nu este.

Croații și Tronul. Corespondentul din Viena al lui „Allg. Zeitung” revine în numărul dela 17 Oct., sosit nouă azi, la întâmplările din Agram și — retrace a precizarea, cu care ne-am ocupat în articolul de fond, că la Agram s'a dovedit că Tronul nu poate conta pe Croați! Pentru-că este o retragere când acum scrie că poporul croat plătește numai Maghiarilor mai cu prisos intoleranța manifestată de aceștia față de Croați. „Într'aceea, zice el, aceste incidente nu au turburat impresiunea festivităților și persoana Monarchului a fost obiectul celor mai entusiaste manifestațiuni”.

Conștiința dreptății se vede că totuși nu l'a lăsat pe corespondent să rămână nedrept.

Ce vreau eu să? Dela un timp ziarul oficial al metropoliei din Sibiu crede că-i vremea să facă confesionalism. Mai întâiu am ignorat această pornire detestabilă. Ea a luat însă dimensiuni cari ne silesc a remarcă noua crimă națională a acestui organ cu 225 abonenți. În nrul seu 101 el și-a mărturisit scopul zicând:

„Căci înzadar se accentuează și de o parte și de alta solidaritatea în luptele noastre naționale până când noi Românii ortodoxi n'elucetăm să ne apărăm (Din greșală de tipar au scris „apărăm” în loc de „atacăm”) biserica noastră națională față de biserica unită cosmopolită. Până când Românii uniți nu se vor reîntoarce ear' în sinul bisericii lor mame, sau cel puțin până nu vor înceta cu deservire cu atacurile față de biserica noastră, până atunci nici vorbă nu poate fi de unire sinceră în cugete și în simțiri, nici de o parte nici de alta”.

Confesiunea este idea menită a da un nou pedestal celor-ce cu naționalismul și politica au dat de mult bancrot; de aceea confesionalismul atârgos este cultivat acum deodată cu toată furia de organul domnului P. Cosma și N. Olarin.

Națiunea trebuie să iee însă notă, că tendința mărturisită în pasagiul citat este perpetuarea vrajbei până la vremea, când „Românii uniți se vor reîntoarce earăși în sinul bisericii lor mame”. Oribilă perspectivă de lupte frățești!

Condamnând încercarea de a pune confesionalismul pe terenul politic, noi atragem atențiunea credincioșilor bisericii

greco-orientale românești asupra abuzului ce se face în numele lor, cari nu au autorizat un astfel de graiu în organul metropoliei din Sibiu și cerem și publicisticii greco-catolice să considere că trebuințele unei coterii nu pot avea dreptul la atențiunea prea distinsă ce li-o dă.

La o parte cu chestiile, a căror vreme — a trecut!

Chestiunea română

în lumina dreptului public.

III.

Interesante sânt aprecierile ce dl Djuvara face asupra așternerii Memorandului. D-sa zice:

„Și din acest punct de vedere (al autonomiei Transilvaniei) trebuie să observăm, că comitetul național-român a făcut un act de mare înțelepciune politică, adresându-se Împăratului Austriei direct și fără să mai treacă prin intermediul autorităților maghiare... Că Românii sânt în luptă față cu elementul maghiar, Împăratul trebuia să o știe mai bine ca ori-cine, — căci nimeni nu cunoaște pe Unguri mai bine ca dînsul; el ar fi trebuit să înțeleagă aceasta, căci însuși a recunoscut solemn temeinicia tăgăuirilor lor și, pe un timp prea scurt le-a făcut chiar dreptate. Ca Românii să fie în luptă energică și intransigentă cu Maghiarii, nu e numai dreptul, dar și datoria lor. Ceea-ce nu înțelegem însă este, că Suveranul tolerează ca o fracțiune a imperiului să strivească pe cealaltă și ca cei striviți să fie tocmai aceia, cari au arătat mai multă credință și mai multă alipire de Casa Habsburgilor. Să comparăm atitudinea respectivă a Maghiarilor și a Românilor. Cei dintău au pretins cu amenințări respectul drepturilor lor, ceilalți n'au făcut decât să le solicite, cei dintău s'au aruncat în căile revoluționare și au făcut să curgă sânge în surețiuni teribile, cei de al doile nu și-au versat sânge decât pentru menținerea imperiului, și drepturile lor și-le apără decât pe căi pacifice. Să comparăm purtarea celor două națiuni în timpul de față: Românii, aruncați în temniță, strimțorați, persecutați, puși în afară de lege și cu toate acestea credincioși Coroanei, servind cu lealitate statul, contribuind la sarcinile publice, fără-ca o centimă să se întrebuințeze spre dezvoltarea naționalității lor; Maghiarii din contră, liberi și favorizați, nefolosindu-se de independența lor decât pentru a încerca, prin continue amenințări de ruptură, să impună politica lor exclusivistă și șovinistă; totdeauna nemulțumiți, grupați pe față, cel puțin jumătate din ei, într'un partid ireconciliabil, sârbătorind cu go-

mot pe reprezentantul tradițiunii de vrămăsie în contra Austriei, salutând pe Francisc Kossuth ca pe un salvator și mergând să aplaude la Dobrițin blăstămele îndreptate în contra Împăratului lor. Să aruncăm dimpotrivă o ochire asupra tuturor manifestațiunilor politice ale elementului românesc, și nimeni nu va pute tăgădui trairica sa alipire la imperiu. Nici-odată Românii nu s'au întrunit pentru a formula tăgăuirile lor, fără a adresa un salut respectuos șefului statului. Nu există nici un act politic important al acestei națiuni, care să nu înceapă printr'un jurământ de credință; dela jurământul aproape mistic, depus la 1848, pe Câmpul-Libertății dela Blaj și până astăzi.”

Scrierea dlui Djuvara a fost bine apreciată în străinătate, mai ales de bărbăți competenți. În edițiunea românească autorul publică unele scrisori ce a primit dela unii bărbăți eminenți, oameni politici și savanți, cedând cuprinsul lor interesului ce poate prezenta pentru toți Românii asemeni manifestațiuni de simpatie. Credem a face un serviciu cauzei dacă reproducem în cele următoare scrisoarea dlui P. E. Picard, și un extras din scrisoarea dlui A. Lepoittevin, profesor de drept criminal la facultatea de drept din Paris.

DI P. E. Picard scrie (Paris, 6 Maiu 1895):

Dumile!

Am găsit, reîntorcându-mă din călătorie, ce ați luat osteneala de a-mi trimite: „Unguri și Românii de A. Djuvara”. Vă sânt foarte recunoscător: lucrarea dlui Djuvara este, în adevăr, foarte completă și admirabil de bine informată.

E un punct asupra căruia poate că m'asidesebi de părerea d-sale. Nu 'mi-se pare absolut adevărat de a zice, că opresiunea de care sufer astăzi Românii este consecunța juridică a dualismului.

Cred dimpotrivă, că o aplicare riguroasă și sinceră a legilor asupra bisericilor, a școalelor și a naționalităților trebuia să conducă la recunoașterea Românilor ca cetățeni unguri, cari se bucură de oare-cari privilegii. Nu ved în realitate vre-un obstacol legal, juridic, care să se opună, actualmente, la libera expansiune a Românilor.

Nu mai printr-o interpretare leonină și printr-o aplicare ipocrita a acestor legi, a căror spirit e cu deservire falsificat, a putut guvernul unguresc să facă să apese asupra concetățenilor sei, asupra egalilor sei, o adevărată tiranie.

De aceea și 'mi-se pare că el e mai vinovat: 'mi-l înfățișez ca un păzitor necredincios, care însărcinat să aplice legile, dreptele în fond, trădează încrederea avută într'însul și abuzează rău de puterea lui.

FOIȚA „TRIBUNEI”.

„Și pe pământ pace”!

— Novellă. —

De

W. Heimbürg.

Tradusă de Letiția Roșca.

(Urmare).

— „O eu te am pe tine, Frideric, și mă pot gândi la tine”, se linguși ea. Tu nu-ți închipui ce plăcut e când șed la lucrul meu așa singură, și cugetele îmi zboară la viitor; atunci îmi zugrăvesc dinaintea ochilor ce frumos ar fi, când odată aicia în zidul acesta vechiu va fi o ușă, una nouă nouă, și tu ai ești prin ea, ear' mama-ta și mătușa mea, ar ședea acolo jos în chioșc, și aicea ar înflori scumpia ca atunci, când te-am văzut prima-dată, ear' noi ne-am primbla pe cărările acestea și ne-am povestit de...”

— „Tu scumpa mea!” zise tinărul mișcat, „aceste sânt palate zidite în aer, ce nu se pot face în realitate! Tu trebuie să vii cu mine, Elso, la mama mea, eu am un drept asupra ta. Nu te mai las aicia, mai curând cade cerul!”

— „Decât să o părăsesc eu pe ea”, îl întrerupse fata cea tinăru, tu știi doar și aceea, Frideric, că eu ei am să-i mulțumesc tot: patrie, creștere, în sfârșit toată existența mea,

tot, tot! Ah, du-te, Frideric, asta nu poate să o fi zis tu serios. Tu nu știi cum aproape flămândă, ca copilă mică, eu am venit aici în casa aceasta pentru a... pentru — a cerși, da nu 'mi-e rușine să spun aceasta, Frideric. Pe tatăl meu îl îngropase de patru săptămâni; mama mea zăcea greu bolnavă, și ea m'a trimis să mă rog de puțină supă pentru dînsa, la cineva. De câte-ori am fost alungată în dimineața aceea, când deodată clopoțelul dela casa aceasta sună, și figura cea mare a mătușei sta înaintea mea, și mă privea așa de pătrunzător, ca-și-când ar 'voi să-mi vadă până în inimă. Atunci nu știu cum a venit peste mine, că am început a plânge amar. N'am putut vorbi nimic de plâns, și atunci m'a luat ea de mână, și m'a dus în odaia ei și m'a mângâiat, și m'a întrebat de durerea inimii mele. Ce aș fi eu fără ea? O ființă părăsită. Eu nu te-ași fi văzut pe tine nici-odată, și nici tu pe mine. Eu ei am să-i mulțumesc tot și toate, ce sânt și ce am. Ar fi prea nemulțumitor, prea rău dacă m'aș duce dela ea!”

— „Da, Elso, însă iubirea către viitorul tău bărbat trebuie să fie mai mare, decât singura datorință, pentru binefăcătoarea ta.”

— „Nu e numai datorință, Frideric, eu o iubesc pe mătușa, deși ea nici-odată nu a fost delicată cu mine, precum era mama mea. Eu o iubesc, pentru că știu că ea este o femeie nenorocită, care a avut atâtea triste pățanii, în viața ei. Dar' ce a fost asta. Șopti ea și se apropia de tinărul Frideric!

Nu trecu cineva pe la coșnițele de albine? Nu suna chiar ca un gemet?”

— „Nu Elso”, răspunse el, și îi încunghiură mijlocul, „sânt numai umbrele întunecate. Te rog, Elso, zise el mai departe, mai gândește-te încă odată la ce 'mi-ai spus acum. Tu-ți închipui că iubești pe mătușa. Dar' ce să se întâmple cu mine? Tu tocmai 'mi-ai spune că mă iubești mai mult ca toate din lumea aceasta!”

— „Mai mult ca toate din lumea aceasta, Frideric! repetă ea încă odată. Să vină ce va veni, ori rău, ori bine, eu îți rămân credincioasă!”

— „Și eu să nu te mai văd nici-odată?” întrebă el.

— „O, în toate zilele ca și până acum, numai să nu fie timpul chiar prea urit, dar' să mai sari dincoace, nu-ți este permis, până nu va fi o ușă în zid; atunci ea ră vom sta aicia lângă oaltă.”

— „Ah, Elso, asta nu-ți va succede nici-odată, ar trebui să poți face minuni!”

— „Dar' Frideric, nu mă face să-mi pierd curajul!”

— „Curajul îl vei pierde de sine drăguța mea, dar' promite-mi una: dacă nu-ți va succede, atunci vii tu dincoace, în casa noastră cea veche. Peste tot să nu punem un termin, când osteneala iubirii tale, de sigur perdată, să-și primească satisfacția sa?”

— „Ce crezi încă timp am pute împăca pe mătușa?”

— „O, Elso mea!”

— „Zicem un an; urmă ea sficioasă, da un an, până va fi ear' Crăciunul!”

— „O Doamne, un an întreg Elso?”

— „Roma încă nu s'a zidit într'o zi, zice Rica — este terminul cel mai scurt.”

— „Ei fie, zise el în sfârșit. — Dar' un dar de Crăciun tot 'mi-ai pute da”, șopti el, și se pleacă spre ea.

— „O, Frideric!” zise ea depărtându-se, dar' tot îngădui să depună pe buzele ei cele roșii și ferbinți primul sărut.

— „Acum nici unul mai mult până nu știi tu” șopti ea și-și ținu mâna înaintea gurei.

— „Tu vrei să zici ușa grădinei, dragută?” Ea dădu din cap.

— „Trebuie să mă duc în casă, zise ea repede; adio, Frideric, la revedere, dar' nu-ți mai e permis să treci zidul!”

— „Adio Elso, adio! mâne seară!”

Și pe când zise el acesteia, ea era deja departe în grădină; el auzi așa cum se tăchise și atunci sări earăși la ei, peste zid!

— „Fată admirabilă!” zise el încet, clătînd din cap, pășind repede și scuturându-și zăpada de pe haine. „Nu-i va succede! sigur nu-i va succede! O ură care a ținut doisprezece ani, e mare, și s'a învechit! Săraca Elso!”

Doamna Charlotta după-ce a dăruit pe fiica ei, s'a dus iritată, pe trepte în sus în odaia ei de dormit, în catul prim. Post-au cuvintele preotului, ori a'e surorii sale cele din-

tău, cari s'au schimbat între ele, de doisprezece ani și acum le-a auzit din gura soarei ei?

Fost-au reamintirile fetei ei cele răposate, sau rugărea Elsei pentru sora ei? Ea singură nu știe, dar' o durere amară arde în sufletul ei!

— „Pe mine nu mă iubește nimeni! chiar și copila aceasta este în contra mea! Mie totdeauna 'mi-a umblat așa în viață. De ce era inima mea legată, aceea 'mi-a fos luat; pentru tot ce făceam eu din iubire, răsăria nemulțumire pentru — tot!”

Așa vedea ea în scaunul ei de griji și-și bătea capul: de mâncat nu voia să mănânce. „Nu-i vreau lipsă nimicrui”; își zicea ea, „este mai bine să rămân aicia sa...”

Orologiul de părete bătu ora de oră; femeia cea singură se eufundă tot mai mult în gânduri asupra năcazului. „Ar fi mai bine să mor!” murmură ea, „mai bine!”

„Și începă a găsi plăcere în a-și închipui cum s'ar spăria Elsa și Rica, dacă ar găsi-o moartă, așa de odată! Oare ar jeli-o ar plânge? Sigur nu!”

Rica capătă banii ei, ear' copila, Elsa este doamnă în casă. Atunci se va simți liberă de o sarcină nesuferită, și va binecuvânta momentul în care dînsa și-a închis ochii!

De ea știe, că nu a fost nici-odată pretinsoasă cu casnicii sei, că Dumnezeu nu a dăruit-o cu o natură așa lingusitoare, ca pe sora ei de dincolo. Nu, ea poate să facă ori-cât de mult bine, pe ea nu o înțelege ni-

Astfel 'mi-s'a prezentat pururea chestiunea transilvană și mărturisesc, că nu împărtășesc, în privința legii naționalităților, sentimentele defavorabile ce dînsa inspiră de obicei compatrioților d-voastre.

Dar' îmi veți zice, că o lege nu are valoare decât prin cei-ce o aplică și că, deoarece ea era menită a fi aplicată de Maghiari, această lege nu putea avea nici o valoare; asupra acestui punct sînt pe deplin de părerea d-voastre.

Vă mulțumesc încă odată, și vă rog să primiți etc. P. E. Picard.

Domnul Lepoittevin scrie (Paris, 10 Martie 1895) între altele domnului Djuvara:

„Studiul d-tale este elocuent și mișcător, tocmai prin moderațiunea discuțiunii, prin expunerea limpede ce ai dat faptelor atât de triste ce îndură Românii din Transilvania și prin știința juridică, care se relevă la toate paginile lucrării d-tale. Nu am văzut încă, așă de bine tratate aceste chestiuni de naționalități, cari cuprind atât de multe și grave probleme pentru Austro-Ungaria, și printr-o evidentă necesitate de sentiment și de drept pentru România independentă...”

„Procesul Memorandului a fost o măsură de opresiune: îl discutați cu cele mai bune rațiuni de drept penal, și după-ce expui istoricul, vexațiunile, te ridici, la sfîrșitul operei d-tale, la considerațiuni foarte importante de drept internațional...”

„Grija ce ai, arătînd atitudinea totdeauna corectă a Românilor din Transilvania, de a înlătura din studiul d-tale și din urările ce faci soluțiunile violente, pentru a face apel la rațiune și la dreptate, această grijă contribuie, prin forța argumentelor, a afirma dreptul nesocotit și a condamna fără replică pe acei cari nu au încetat de a-l nesocoti. Nu-mi pare posibil că aceia ce te vor ceti să lupte altfel decât d-ta; și, în ceea-ce privește, toate simpatile mele sînt absolut câștigate cauzei d-voastre.”

„Urez ca cartea d-tale să obțină succesul ce merită în opinia publică și să aibă o influență fericită asupra destinului Românilor din imperiu. Permite-mi asemenea, scumpul meu amic, să unesc, acestor urări sincere pentru cauza ce ai expus, cele mai bune felicitări, pentru talentul ce ai incederat, din toate punctele de vedere, dar' mai cu seamă din punctul de vedere al dreptului.”

Edițiunea românească e îmbogățită prin o bibliografie a chestiunii naționale de T. G. Djuvara, membru în corpul diplomatic român și frate cu domnul Alexandru Djuvara. Domnul T. G. Djuvara a stat mai mulți ani în Paris, în Bruxelles, în Constantinopol, în Sofia și în Belgrad; pretutindeni a strîns numeroase notițe cu privire la neamul românesc. Bibliografia de față nu cuprinde decât scrierile în limbi străine asupra chestiunii naționale. Numărul lor se urcă la 1520. Un indice cronologic înlesnește foarte mult găsirea opurilor. Nu avem nevoie să accentuăm îndeosebi meritele ce 'și-le-a câștigat frații Djuvara pentru cansa românească prin această publicație. Noi n'avem decât să ne felicităm de ele, să-i salutăm și să-i primim cu bucurie și cu mândrie în mijlocul nostru ca bravi luptători ai neamului român.

menea; ea își poate da și sângele ei, că tot nu 'i-se scotește!

Începă a se întunece, când se ridica fi era frig; focul în sobă s'a fost stins de mult, ea se apropiă de fereastră și privi afară în grădină; ochii ei, de dați la întunec, putură deosebi fiecare pom în zăpadă. Grădina lor cea bătrână! De câte-ori a privit ea așa afară, de câte-ori a văzut înflorind pomii primăvara, și toamna cum căzîndu-le frunzele; și earăși de câte-ori în podoabă albă de iarnă, ca și astăzi. Ah, de câte-ori! Tocmai așa o zi de Crăciun a fost, când s'a născut Lina, în odaia aceasta. Acolo lângă patul ei era leagănul, și înaintea leagănului în genunchia un bărbat plîngînd, și săruta și desmerda pe fetița lui. Acum va fi cu totul altcum: copila va fi de aici încolo, care va apropia inimile lor, și viața aceasta prăpădită le-o va lumina ochișorii albaștrii ai fetiței! Acum au amîndoi un interes care îi va apropia unul de altul. Așa a vorbit atunci și după aceea?...

Ea fu mișcată de un simțiment intern; se razimă tare de scîndura ferestrei și-și lipi fruntea de geamul rece.

Elsa să fie aceea, care cu pași grăbiți merge prin curte în grădină? Ea este! Uite cum trece iute pe lângă zid, și se oprește. Oare ce voește?

Și bătrîna vede deodată, cum se apleacă cineva peste zid. Acesta numai unul poate fi: ficiorul surorii ei! Ea ofta tare. Trădată este așadar și de fata aceea, pe care a culș-o de pe uliți, căreia 'și-a dat restul cel

Politica conservatorilor români.

Cu privire la schimbarea de guvern în România, „Dreptatea” publică un raport din București, în care după-ce acuză pe liberali că n'au program (afară de cel dela 1848) scrie următoarele despre politica externă a conservatorilor:

„Alții vor să aducă totul în legătură cu întreprinderea din vara aceasta a M. Sale Regelui nostru cu reprezentanții triplei-alianțe, și cu uneltirile rusești din Bulgaria, și cu presupusele preparațiuni de războiu pentru primăvara viitoare. Dl Carp și cu colegii sei junimiști reprezentau după această părere în cabinet pe susținătorii triplei-alianțe. Retrăgîndu-se d-lor, M. Sa nu mai avea încredere în conservatorii dela guvern, mai ales că ministrul de externe Al. Lahovary, ar fi jucat un rol foarte ciudat în recente evenimente din Bulgaria și ar fi comunicat dlui Fonton, ambasadorul Rusiei la București, toate știrile sosite la ministerul de externe înaintea asasinării lui Stambulov. Organul socialiștilor, „Lumea Nouă” din București mai susține, că în „documentele secrete ale politicii ruse în Orient (1881—1890)” între alte comunicări făcute de Hitrovo, pe atunci ambasador rusesc la București, s'ar afla la nr. 204 și următoarea comunicare din 3 Iulie 1889 (când era ministru de externe tot dl Al. Lahovary):

„Ca a daus la depeșa mea secretă de ieri, cred de datorința mea să aduc la cunoștința Excelenței Voastre, că chestiunea privitoare la recunoașterea independenței bulgare e definitiv rezolvată. Ceea-ce reese din conținutul ce ni-s'a comunicat din rapoartele diplomatice ale reprezentanților noștri în Sofia, cătră ministerul regal al afacerilor străine.

„Copii de pe rapoartele diplomatice, nu e vorbă, că au putut să fie procurate de diplomația rusească și pe alte căi, căci știut este, că Rușii nu cruță nici cheltueli, nici ori-ce alte mijloace fie cât de infame, numai să-și poată ajunge scopul: cutoate acestea este sigur, că aceste lucruri s'au petrecut, pe cînd dl Lahovary era ministru de externe, și de aici explicăm lumea neîncrederea M. Sale Regelui în conservatori, neînținuți în frînde junimiști.”

Tinerimea română.

— O modestă serată a universitarilor români din Budapesta. — Societatea „Petrui Maior”. —

(Raport special al Tribunei).

Budapesta, 20 Oct. n.

Cu o zi mai înainte am avut privilegiu să vă prezent tinerimea universitară maghiară într-una din cele mai însemnate acțiuni ale

din urmă de iubire, toată averea ei, numele!

Înfrîntă căzută pe scaunul din apropiere; îi stătea înaintea ochilor. „O, oamenii toți sînt miserabili, de sînt mari, de sînt mici, de sînt tineri, de sînt bătrîni!” O mînie desperată o apucă; vrî să se ducă în jos, să-și despartă, să alunge dela ea pe fata, care atât de falsă a fost față de dînsa! Iute porni pe trepte în jos, și trecu prin coridor în curte. Tremura în mînia ei dreaptă, și inima-i bătea așa repede, că îi nădușia răsufărarea! Eată e aproape destul de cei doi vinovați, poate vedea cum tînerul ține pe fata în brațe! Ea voi să strige: Elsa, Elsa! dar se prinse bine de un stîlp, că nici un cuvînt nu voia să-și treacă peste buze! Și acum începă a se auzi până la ea vocea dulce a fetei, tare și lămurit se aude fiecare cuvînt în aerul rece:

— „Decătsă o părăsesc eu pe ea!... Tu știi doar, Frideric, că ei am să-mi mulțumesc tot: patria, creșterea, în sfîrșit toată existența mea!... Tu nu știi cum flămîndă, ca fată mică am intrat în casa aceasta.”

— Nu numai datorință, Frideric, auzi ea mai departe vorba fetei celei tinere. Eu o iubesc pe matusa, pentru-că e o femeie nevinovată!”

Acum îi curgeau bătrînei lacrimi pe mînă, lacrimi ferbînt! De cîtă vreme nu au plîns ochii ei, nici ea nu mai știe! Pieptul 'i-se ridica de suspine înăbușite; toată durerea ce a fost îngrămădită în sufletul ei, acum izbucnește puternic! (Va urma.)

sale săvîrșite în acest an: în manifestațiunea sa națională din incidentul „demonstrației din Zagreb.” Raportul fidel ce vi-l'am trimis este de ajuns să dea icona tinerimii maghiare.

Fie-mi permis acum să mă folosesc de un mijloc analog, pentru a da — incidental — și icona tinerimii române dela universitatea din Budapesta.

Sămbătă în 19 Oct. n., seara, tocmai la o zi după scandalul înscenat de studențimea maghiară, studențimea română s'a adunat într-un restaurant de pe malul Dunării la obicinuita sa întrunire săptămînală. În număr frumos, în ordine și neconturbată veselie s'a înșirat în jurul meselor, și deoarece serata n'a avut un colorit solemn-oficios, s'a înscins o prietenească conversare, plină de haz, de senin și de iubire dintre frați. Conversația încetînd întrînd în cadre din ce în ce mai extinse, a trecut în discuții de interes general, pentru continuarea cărora și mai ales pentru-că din ele se poată rezulta cît mai mult folos în comună înțelegere s'a inaugurat formalitatea obicinuită pentru conducerea întrunirii. Presidntul acclamat pentru acest scop, dl Iuliu Maniu, a condus cu dibăcie discuțiunile, păstrînd ordine perfect în interesul folosului moral, obținut cu belșug.

Discuțiunile au urmat în jurul chestiilor mai ales naționale și apoi sociale. S'a chibzuit în mod cît se poate de demn și calm diferitele mijloace și cei prin care tinerimea din Budapesta se 'și face în totdeauna datorința față de neamul seu; se iee parte în manifestațiunile de conștiință națională a poporului seu. S'a discutat organizarea studențimii române, înfrățirea și legarea celor mai strîns relațiuni de tovarășie cu colegii sîrbi și slovaci, și în urmă mijloacele, prin cari cunoștințele temeinice ale situației noastre național-politice se pot îmbogăți din ce mai mult, ear' conștiința națională se poate alimenta și sacral foc al entuziasmului sufletelor noastre pentru neam și a ei fericire, să se poată păstra neîncetat...

Unul din mijloacele prin care putem să ajungem la aceste prețioase rezultate, incontestabil a fost foarte corect ales, în chipul prelegerilor publice, ce s'au hotărît să se țină cu privilegiul fiecărei întruniri. Aceste prelegeri vor tracta îndeosebi chestii din domeniul vieții noastre național-politice, cari menite sînt să stîrnească un nestîns și continuu dor pentru ocuparea cît mai dinadins cu viața națională a poporului nostru și a situației noastre politice.

Șirul acestor frumoase și instructive prelegeri, 'l-a început aseară, dl Maniu, vorbind liber timp de peste o oră, despre: „Stat, constituție, națiune, naționalitate”. Multe împregiurări îmi pun stavilă să-și aduc în public binemeritatele elogii conferențiarului pentru frumosul seu tratat și îndeosebi pentru alegerea așa de nimerită a obiectului primei conferențe, (care va avea să formeze introducerea și baza celorlalte) pe care 'l-a pătruns adînc și 'l-a exhaustat cu atîta pricepere, cu atîta însuflețire. Mă mărginesc deci să-mi opresc la o mică parte a tratatului dlui Maniu, ascultat cu multă plăcere: este tratatul despre „națiune și naționalitate”.

După-ce dase definițiunea acestor două concepte și marcăse exact diferența dintre ele, întrucît, drept „conditio sine qua” națiunii 'i-se atribuie conștiința de sine — a făcut o scurtă dar' însuflețitoare repriză asupra istoriei poporului român, scoțînd la iveală cele mai evidente momente de conștiință de sine a poporului deci, a națiunii române, deja din cele mai vechi vremuri. Arătase apoi tradițiile dușmane de a prezenta manifestațiunea conștiinței de sine, a conștiinței naționale, a poporului român, de manifestațiuni, făcute în interesul nu al poporului român, ci în interesul clasei muncitoare, iobăgești; pildă apretărea revoluției lui Horia din partea Maghiarilor.

Partea aceasta a conferenței a fost cu deosebit interes ascultată.

Recompensa binemerită, conferențiarul 'și-a primit-o, în chipul însuflețitelor aclamări și frățești stringeri de mînă.

După conferență s'a înscins o vie discuție asupra temei tratate, la care au luat parte mai mulți inși, scoțînd la iveală fiecare partea pe care a crezut-o nu în deajuns exauriată, ori, după părerea sa foarte individuală, nu la loc făcută.

Însemnătatea acestor reflexiuni făcute cu calmitate este foarte folositoare; prin ele se lămurește și nu arare-ori se amplifică obiectul tratat.

Cînd partea aceasta, mai oficioasă, a seratei s'a terminat, timpul era deja înaintat, aproape 12 ore din noapte, deci după câteva cîntări naționale, executate de corul constituit cu privilegiul acestei seri, petrecerea s'a curmat cu doriința de toți simțită, ca și din proxima întrunire să ne alegem cu aceleași

rodnice și înalțătoare rezultate pe care le-am avut cu acest privilegiu.

Eată o modestă serată a universitarilor români din Budapesta, de care — sper cu firmitate — o să avem încă multe.

Să ajute Dumnezeu!

*

Din acest incident nu pot, nu-mi este permis să trec cu vederea singurul asil al culturii românești din acest chaos al străinismului: societatea „Petrui Maior”, a cărei menire național-culturală ne este atât de prețioasă.

Inaugurată activitatea acestei societăți prin alegerea spre mulțumirea tuturor făcută a funcționarilor sau mai bine zis conducătorilor sei, sperăm că se va continua spre binele și prosperarea societății. Garanțe avem, îndeosebi în comitetul vrednic ce stă în fruntea societății și în planurile actualului president, care sprîginit de tovarășii sei din comitet și ceilalți membri ai societății intenționează cele mai frumoase și salutare renovări reclamate mai ales acum, cînd din incidentul sărbătorilor milenare a Ungurilor, probabil societatea aceasta va avea să îndure probe de foc. Renovările intenționate sînt reclamate și altfel de nefavoritoarele împregiurări în cari din lipsele materiale se află această scumpă societate a Românilor din această țeară.

Așa de pildă se impune iminent schimbarea localului, care deloc nu e corîspunzător și arangiarea cît de cît mai deamîna pentru asemenea societate.

Reservîndu-mi să mă ocup cu alt privilegiu numai cu societatea „Petrui Maior” închei această corespondență cu căldurosul apel cătră toți Românii de bine să-și întindă mîna de ajutor acestei societăți vrednice de cel mai mănos îndemn. Ear' universitarilor români cari nu sînt membri înscrisi ai ei, — durere sînt și de aceasta — nu le pot în deajuns recomanda și îndeajuns a-i ruga să se înscrie sub drapelul societății „Petrui Maior”, care atîția ani a fost caminul sfînt al iubirii de neam și paznicul culturii românești.

Așa să fie!

Daelius.

Din comitate.

Convocare.

Subscrișii în prevederea apropiatelor alegeri a membrilor în congregațiunea comitatensă, convocăm prin aceasta inteligența română din cercul Hususului, comitatul Tîrnavei-mici, la o consultare, care se va ține Joși în 31 Octomvrie st. n. a. c. la 11 ore a. m. în hotelul „Univers” din opidul Blaj.

Micăsasa, 19 Octomvrie 1895.

Stefan V. Lita, Filip Docolin,

preot. Luncei. par. gr.-cat. în Micăsasa.

Basilii Bacilă,

paroch gr.-cat. în Lodromani.

CORESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Bran, Octomvrie 1895.

Nu pot trece cu vederea, fără-ca să nu aduc la cunoștința publicității, decursul unei ședințe, ce a ținut-o reprezentanța școlară și bisericească a tuturor comunelor brăne, într-una din zilele luni lui Septemvrie a. c.

Trecînd tocmai în acea zi pe acolo, am fost invitat din partea unui membru, ca să asist și eu la acea ședință; 'l-am și ascultat, căci afacerile bisericești și școlare — unde este vorba de interesul comun al poporului nostru — cercat de atâtea năcazuri, — mă interesează a cunoaște mai deaproape, în ce măsură se propagă spiritul de dezvoltare și cît interes arată, cei chemați, pentru binele bisericii și al școlai.

Cel mai important obiect din ordinea zilei era raportul unei comisii, referitor la averea tuturor bisericilor și școalelor brăne. În comisiunea aceasta era și un preot tînr cu numele Ioan Moșoiu, care era totodată referentul, respective raportorul comisii.

Aștepta întreaga reprezentanță se auză un raport demn de credință; aștepta se vadă în tînerul preot, un interes față de binele și averea bisericii și a școlai, dar' durere! căci toți au rămas uimiți, cînd contra așteptării lor, între multele palavre ale raportului, aude la finea raportului, propunerea sa individuală, că adecă reprezentanța să facă ce va face, ca pădurea, care este singura avere a bisericilor și școalei centrale brăne, să se vîndă cît mai curînd străinilor, ba încă propune în special, ca aceasta să se vîndă cu prețul cel mai neînsemnat, adecă cît se va putea mai ieftin.

Auțiți minune! un preot român să ese la lumina zilei cu o astfel de idee condamnată, că averea bisericii, din care se susțin 12 biserici și școala centrală brăneană, și din care însuși acest preot rătăcit se susține, să

se vîndă geșeftarilor cu cel mai neînsemnat preț!!

La această propunere însă reprezentanții, după-ce Ioan cav. de Pușcariu, Mănoiu Reit și alții prin argumente basate, au arătat cu cîtă luptă s'a câștigat această avere, cu cîtă economie trebuie păstrată averea bisericilor și a școlai, au respins propunerea regretabilă a acestui preot.

N'a fost destul atîta, ba ce e mai mult, sus numitul, fără rușine vine și cere să 'i se licuideze chiar și spese pentru al seu raport; însă fără nici o vorbă s'a respins rerea din partea reprezentanței.

Nu este însă acesta unicul cas din partea numitului preot Moșoiu, și în afacerea fondului școlai centrale încă se cerca să lupte pe cale rătăcită, să pericliteze existența ei și a fondului neatingibil, de care dînsa pune ea.

Acum vre-o 30 de ani școala centrală a înființat un fond, ce cu multă înțelepciune fiind administrat de bătrînul dascăl N. Reit, și care s'a format numai din contribuțiuni la nevoie, prin taxele ce au intrat dela membrii fondului înscrisi, a ajuns acum la o cifră îmbucurătoare; dar' ce să vezi! Acum într-una din adunările ținute în anul acesta, în numitul preot, care nici măcar cu o para chioară n'a ajutat școala vrei-odată și nici chiar biserica, se grăbi cu o propunere neremugă în adunare, zicînd, că acest fond să se cotească și să se desființeze, sub pretext, n'are nici o mențiune salutară.

Nu voesc a aminti de astă-dată și pe celalalt soț al seu, care încă este preot tînr și care din fondul acesta a trăit cîtiva ani și care încă n'a contribuit cu nimic la sporirea fondului, dar' sper că totuși, ca preot inteligent, nu-și va uita de înalta sa misiune preoțească și nu va păși și el în calea rătăcită a preotului Moșoiu, care numai pentru lucruri folositoare bisericii și școlai nu este capabil.

Tot acest preot, recunoscut de intrigant și urzitor al cîlelor și neînțelegerilor, a cauzat mare turburare și nemulțumire în comuna sa, în cauzele bisericești, școlare și comunale, până cînd și pe cea mai deaproape rudenie a sa a denunțat-o, nevinovată fiind, forului judecătoresc, demitîndu-se în purtare sa până la uitare de sine.

Nu-mi permit împregiurările actuale să-mi dimit mai afind în cauzele experiate, să le retac în speranță și convingere firmă, că majoritatea va fi conștie de chemarea sa, și nu va uita, că Brăneanul este fiu român de țară, care știe suporta năcazurile, știe lupta pentru dezvoltarea culturală și bunăstarea materială.

Deși se află câte un rătăcit, dela ideile salutare, cum am experiat pe numitul preot totuși o ramură uscată în pădurea verde nu se observă.

Premergînd deocamdată pe scurt aceste, cunoscînd intrucăva împregiurările și relațiunile Branului, îmi țin de sînta datorință a pune în vedere pacinicului popor brănean următoarele:

Pentru-ca să puteți susține și promova interesele comune, ale bisericii și școlai, singurele instituțiuni de mîndrie ale neamului nostru creștinesc, și așă de înaltă dîmănesc, se cere unire, energie, interes și jertfă, ear' nu ură și neînțelegere, nu lășitate și egoism.

Fiecare Brănean cu dare de mînă să contribuie cu cîtiva fileri, la fondul școlai centrale, ear' aceia cari s'au înscris și n'au solvit încă, să nu-și uite de împlinirea datorinței, și cu deosebire aceia, pe cari îi auzim strigînd în gura mare, că luptă pentru binele comun, tocmai aceia, m'am convins, că lucră mai puțin sau nimic.

Grupăți-vă în giurul comitetului central, ce 'l-ați înființat acum și pe baza statutelor deja aprobate, dați cu toții mînă de ajutor zelosului președinte, ca dimpreună cu el să puteți lucra pentru bunăstarea și înflorirea camunelor, căci stăruința comitetului acestuia va fi scăparea voastră, de incubarea străinilor în Bran.

Aveți institut de credit curat românesc, aveți cea mai frumoasă poziție romantică, și în privința materială stați cu mult mai bine decât frații noștri dela Câmpie, cari pe lângă lupta pentru existență, au încă și atîta năcazuri de cari Brănenii sînt scutiți; aveți înaintea ochilor multe bunuri, cu cari vă înzestrat natura, dar' încă nu le știți valoarea.

În împregiurările de astăzi, pe cari de care trebuie să le cunoască și cu deosebire preoții și învățătorii, ca cei mai inteligenți în comună, conlucrați cu seriozitate, căci acum este timpul de muncă, ear' nu în moment cînd năcazul și miseria va bate la ușă.

Delăturați ura și intrigă, căci sunteți numai Români acolo, și cu puteri unite și jertfă materială, luptați pentru consolidarea, îmbunătățirea și susținerea instituțiunilor care ne asigură pe viitor existența.

Restaurantul dela „Gesellschaftshaus“.

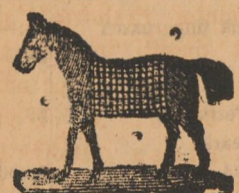
Recomand p. t. publicului restaurantul meu arangiat in salele dela „Gesellschaftshaus“ cu cel mai modern și perfect comfort, cu bucătărie bună in abonament lunar in sau afară de casă, cu cele mai bune vinuri și bere bună și gustoasă din prima bererie societate pe acții in Steinbruch. Cu deosebire recomand p. t. domnilor ofiteri și voluntari bucătăria mea in abonament pentru amezai și cină.

Rugându-mă pentru sprigin binevoitor

semnez cu distinsă stimă

Ferdinand Ranzinger,
restaurator.

[2798] 5—6

Apărați-vă caii contra umezelii și a frigului.

Ca specialitate pentru

TOALE DE CAI,

e fără îndoeală astăzi firma subscrisă, care numai singură a luat dela una din cele mai mari fabrici deșelut principal și posedă exclusiv dreptul de a vinde și deoace-ze liferază in masă se află in poziție de a vinde cu următoarele prețuri, foarte scăzute, toate foarte trainic lucrate și de cea mai bună calitate.

Țoale de cai prima 190 cm. lungime, 130 cm. lat, in cea mai bună calitate, cu câmp negru și bogat brodate, dese și călduroase, pentru un dărab numai fl. 2.50. Aceleași, lungi de 2 m. și late de 1½ m. numai fl. 3.—

Țoale galbene elegante pentru fiakeri cu multe și late brodaturi, roșu-vinete, lungi de circa 2 m. și late de 1½ m. foarte elegant lucrate, podoabă pentru ori-ce cal, pentru un dărab numai fl. 4.—

Țoale double pompoase, galbene-aurii pe o parte cu câmp galbin-auriu și cu brodaturi împătite, late, de culoare roșie închisă, pe cealaltă parte sure, dese și moi ca mătasa, cam 2 metri de lungi și 1½ m. de late și se poate întrebuința și ca covor admirabil, un dărab numai fl. 5.—

— Sute de epistole pentru comande dela miliția c. r. și dela nobilimea înaltă. —
„Te rog a trimite pentru escadron încă 10 dăraze de țoale galbene a fl. 4.—, precum s'a mai rimis“ Reg. de Ulani c. r. Nr. 4, Francisc Josif (escadron 11).

— Trimiteți îndată încă 10 țoale a fl. 2.50 și 17 a fl. 4.—. Administrația de uniformare c. r. dela Reg. 5 de infanterie, Miskolcz.

Conform mostrei, rog să-mi trimiți: 24 țoale a fl. 2.50, 12 a fl. 4 și 12 a fl. 5.—. Administrația de mine, Vordernberg.

— Se trimite imediat in toate locurile prin postă, tren și corabie cu rambursă fără trimiterea înaltele a prețului.

Depositol fabricii de țoale de cai

[2532] 8—26

Sof. Hemmer,

VIENA, IV., Schwindgasse 14, partere, ușa 2.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, călegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Toiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcărul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filoz a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndrăgelnici.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăntem de mamă.** Legendă populară din giuro! Năseudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Némecová, tradusă din limba boamă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 l. 2. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușoara.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndrăgelnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Priletenul meu Vântură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratearea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din Țetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Șăgărețul.** Comedie de Moliere. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Măscu-Împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-Împărăteasă și peana aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul“. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste in versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascăl Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de B. Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba Iadului.** Poveste in versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Princesa fermecată.** Poveste in auri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste in auri de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Ant. Ghislașanu. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Possoul bun de inimă.** Comedie de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romane. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Basilin pécourarul.** Poveste de colae Trimbișanu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
45. **Reana învinșă.** Tragedie in 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de L. Caragiali. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novela de I. Turghod. Traducere din limba rusă de E. Hodop. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preșterilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ și DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recușite de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuează repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNET“ ȘI A „FOII POPORULUI“

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei“

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.